

Látomások a Szellemvilágról

Sadhu Sundar Singh

1886-1929

Előszó

RT. Rev. HB. Durrant (volt lahori püspök)

Úgy érzem hogy egy nagyon nagy kiváltság számomra a lehetőség hogy előlépek barátom, Sadhu Sundar Singh felkérésére, hogy írjak egy rövid előszót az ő Látomásai könyvéhez, mert reményem és hitem szerint ez a kicsi könyv sok léleknek lesz segítségére a Valóság keresésének gyötrelmei közt.

Bárcsak mindazok, akik ezt a könyvet elolvassák, részesülhetnének abban a kiváltságban, amiben mi részesülünk ebben az egyházmegyében és néhányan Londonban, hogy személyesen ismerhetjük Sadhut.

A könyv üzenetét megerősíti az az édes ízű tiszta elme és egyszerűség, ami az ember fejében marad miután Sadhuval beszélgetett. Szerintem elkerülhetetlen azonban, hogy néhányan, a könyv elolvasása után ösztönzést éreznek hogy feltegyék a kérdést:

"Pontosan mi ezeknek a szellemi tapasztalatoknak a természete? Pl milyen szerepet játszott bennük a tudatalatti? A

Látomásokban látott dolgoknak volt objektív valósága?"

Én nem birtokolom azt a filozófia ismeretet amivel ezekre a kérdésekre választ adhatnék. És egyáltalán nem vagyok abban biztos, hogy ha birtokolnám is, ebben az esetben hasznosnak tartanám használatát.

Szent Pál elégedett volt azzal, hogy magyarázat nélkül hagyta a legmélyebb szellemi élményeit. "- hogy testben-é, testen kívül-é, nem tudom, Isten tudja -"

A saját elmémnek a legegyszerűbb válasz tűnik az legizgalmasabbnak.

A könyv kéziratát Simlában olvastam el egy vasárnapi délutánon, elolvasása után megpróbáltam analizálni a benyomásomat.

Ezt a benyomást kaptam róla:

Úgy éreztem, hogy a fátyol, ami a Valóságos Világot takarja, egy pillanatra felemeltetett, és megadatott nekem, hogy Krisztus hí szolgáján keresztül megláthassam a dolgokat úgy ahogy valójában vannak.

Nem tudom, de van egy olyan érzésem, hogy barátom Sadhu maga is előnyösnek tartaná, hogy a látomások a legegyszerűbb formában legyenek megmagyarázva.

Amint elmélyülök e kicsi könyvben olvasottakban, egy Igevers fut át a fejemben, a tudat marginjáról az én tudatomba, visszaemlékezve arra, ami bizonyos értelemben párhuzamos tapasztalat volt. Az Isten Királyságának eljövetelével kapcsolatos sok ellentmondásos vélemény közepette, birtokunkban van a mi áldott Urunk saját hatósága arra a módra ahogy az eljön. "...vannak némelyek az itt állók közül olyanok, akik halált nem kóstolnak addig, amíg meg nem látják az embernek Fiát királyként eljönni."

Mind Szent Márk és Szent Máté Evangéliumában ezek a szavak olyan szorosan kapcsolódnak az Átváltozás történetéhez, hogy kétségkívül úgy írták le ezt a három kiválasztott tanítvány életében történt emlékezetes esetet (akik között mintha ott lett volna Szent Márk evangéliumának szponzora) mint a Királyság erővel jövetelét. Az Átváltozás története is magába foglalja a láthatatlan világot lefedő fátyol felemelkedését, úgy hogy annak a másik világnak lakói láthatóak és hallhatóak voltak emberi szemek és fülek számára, és a valóságos Jézus dicsősége keresztülragyogott a test fátylán.

Nem lehetséges-e, hogy ahhoz hasonló élmény megadasson ma is Isten bizonyos szolgálóinak?

Én személyesen abban hiszek, hogy a Sadhunak ezekben a látomásokban átélt tapasztalatai valami olyasmiről volt, hogy számára és Isten ezen másik szolgáló számára a valóságot leplező fátyol úgy felemeltetett, hogy láthatta Urunkat ahogy Ő valójában van, és láthatta azt a világot is.

Az ilyen tapasztalatok által kapott üzeneteket tiszteletben kell tartani, de ugyanúgy hozzá is kell mérni őket az Istennek Jézus Krisztusban adott kinyilatkoztatásához.

Próba alá vettem ezeket az üzeneteket amennyire csak tudtam, és összhangban találtam Isten karakterének elsődleges kijelentésével, amely Urunk életében és tanításában van.

Ezért én hálával fogadom őket, mint egy újabb bizonyítékát annak, hogy Isten még mindig szól az övéihez, és imádkozom, hogy ez a kis könyvecske sokak szemeit felnyissa a körülöttünk lévő valóságos világra, amelyre túl gyakran vagyunk vakok, mert közelebb van ő mint a lélegzet, közelebb mint kezek és lábak.

H. B. Durrant, Simla Augusztus 6.-a 1929

Az író előszava

Sadhu Sundar Singh

Ebben a könyvben megpróbáltam néhány látomást leírni, amit Istentől kaptam. Ha a saját készítésemet veszem figyelembe, sohasem adattam volna ki ezeket a beszámolókat látomásaimról, földi életem során. De olyan barátok, akik ítélőképességét értékelem, kitarítottak az mellett, hogy mint másoknak szóló szellemi segítséget, ezen tanulságos látomások kiadásának idejét nem szabad késleltetni.

Ezen barátok kívánságának tiszteletében ez a könyv most közbemutatóra kerül.

14 éve volt, Kotgarh-ban, hogy imádkozás közben Mennyei látomásra nyíltak szemeim. Annyira élethűen láttam mindent, hogy azt hittem meghaltam és a lelkem átment a Mennyei dicsőségbe. De aztán ezek a látomások folytatódtak, gazdagítva életem a közbeeső éveken át.

A saját akaratom által nem tudom őket előidézni, de általában amikor imádkozok vagy meditálok, van hogy nyolcszor, tízszer is havonta, szellemi szemeim megnyílnak és belelátok a Mennybe, és egy vagy két órára a Mennyei szféra dicsőségében járok Krisztus Jézussal, és hosszasan beszélgetek az angyalokkal és a szellemekkel. Az ő kérdéseimre adott válaszaik nyújtották az eddig kiadott könyveim anyagának nagy részét. A szellemi közösség kiejthetetlen extáziája vágyat kelt bennem arra az időre amikor majd örökre beléphetek a megváltottak barátságába és boldogságába.

Talán néhányan csupán egy fajta spiritualizmusnak tartják majd ezeket a látomásokat, de egy alapvető különbséget szeretnék kiemelni.

A Spiritualizmus üzeneteket és jeleket vél kapni a szellemtől a sötétségből, de azok általában olyan töredékesek, megfajthetetlenek, sőt inkább megtévesztőek, hogy követőit eltávolítja, nem pedig az igazsághoz vezet.

Ezekben a látomásokban viszont én élők és tisztán látok a szellemvilág dicsőségének minden részletét, és abban a felemelő megtapasztalásban részesülök, hogy egy nagyon valóságos közösségem van a szentekkel a láthatóvá tett szellemvilág felfoghatatlanul ragyogó és szép környezetében.

Ezektől a bizonyos angyaloktól és szentektől pedig nem homályos, töredékes vagy felfoghatatlan üzeneteket kaptam a láthatatlanról, hanem tiszta és racionális magyarázatokat kaptam sok engem foglalkoztató gonddal kapcsolatban.

A szenteknek ez a közössége egy olyan valóságos tény volt a korai gyülekezet élményében, hogy helyet kapott hitük szükségszerű dolgai közt, amint ez az Apostolok Hitében is ki lett jelölve.

Egyszer egy látomásban bibliai bizonyítékot kértem a szentektől, és mondták, hogy az nyilván ott van a Zakarias 3:7-8-ban, ahol -azok akik ott álltak-, nem angyalok voltak, hanem szentek a dicsőségben, és Istennek az volt az ígérete, hogyha Josua betölti az Ő parancsát, akkor megadatik neki egy bejárat, hogy az ott álló szentek között járasson, akik pedig az ő barátai, emberek szentekké tett szellemei, akikkel kommunikálhat.

Ebben a könyvben ismételt szellemek, szentek és angyalok vannak megemlítve.

Az egyetlen különbség amit én tennék köztük az, hogy a szellemek, akár jók vagy rosszak, a halál után a menny és a pokol közötti átmeneti állapotban léteznek.

A szentek azok, akik keresztülmentek ezen a részen a szellemvilág magasabb szférájába és speciális szolgálat van kiadva nekik.

Az angyalok pedig azok a dicső lények, akiknek mindenféle elsőbrendű szolgálat adatott, és vannak köztük sokan szentek más világokból, mint ebből a mi világunkból is, akik mint egy család élnek együtt.

Szeretben szolgálják egymást, és Isten dicsőségének ragyogásában örökre boldogok.

A szellemvilág az egy átmeneti hely ahova a szellemek mennek a test elhagyása után.

A szellemek világa alatt az összes szellemi lényeket értjük, akik a feneketlen gödör sötétsége és az Úr trónjának fénye között fokozatokon keresztül haladnak előre.

Szeretném kifejezni őszinte hálámat T. L. Riddle Tiszteletesnek a New Zealandi Presbiteriánus Misszióból a punjabi Kharar-ban, aki maga felutazott Subathu-ba, hogy ezt a könyvet Urduól angolra fordítsa. És szintén köszönet jár Miss E. Sanders-nek Coventry-ből, e könyv korrektúrázásáért.

Subathu 1926 Július

1. FEJEZET

ÉLET ÉS HALÁL

ÉLET

Egyetlen forrása van az életnek-- egy Végtelen és Mindenható Élet, Akinek teremtő ereje adott életet minden élő dolognak. Ismét, ez az Élet, számtalan más életet is teremtett, különböző fajtájúakat, amely haladásának szakaszaiban az ember az egyik közülük, Isten saját képére teremtve, hogy az Ő szent jelenlétében örökre boldog maradjon.

HALÁL

Ez az élet megváltozhat, de el nem pusztítható, és bár a létezés egyik formájából a másikba történő változás Halálnak nevezetik, ez sosem arra utal, hogy a halál végül is véget vet az életnek, se nem hogy hozzáad valamit, se nem hogy elvesz valamit belőle. Csupáncsak az egyik létezés formából a másikba alakítja át az életet. Az ami eltűnik a szemünk elől attól még nem szűnt meg létezni. Újra megjelenik, de egy más formájú állapotban.

AZ EMBERT NEM LEHET ELPUSZTÍTANI

Semmi sem pusztult el ebben az egész Univerzumban, se nem pusztítható el, mert a Teremtő semmit sem készített pusztulásra. Ha el szeretne volna pusztítani, sosem teremtette volna meg. Ha pedig a teremtésben semmi sem elpusztítható, hogyan lenne az ember elpusztítható, aki a teremtés koronája, és Teremtőjének képmása?

Elpusztíthatja Isten a saját képmását, vagy megteheti azt bármi más teremtmény? Soha!

Ha pedig az ember nem pusztul el halálakor, akkor felmerül a kérdés -Hol létezik majd az ember halála után, és milyen állapotban?-

Erre a saját látomásaim élményeiből próbálok rövid magyarázatot adni, habár mindent nem tudok ecsetelni a szellemvilágbeli látomásaimból, mert e világ nyelve és illusztrációi elégtelenül fejezik ki ezeket a szellemi valóságokat. ha meg is kíséreltem egyszerű nyelvezetre alacsonyítani a látott dolgok dicsőségét, az lehet hogy csak félreértésekhez vezet. Ezért ki kellett hagynom mindazon nehezen megfogható események leírását, amelyhez csak szellemi nyelvezet a megfelelő, és inkább felhasználok azt a néhány egyszerű és tanulságos esetet, ami mindenki számára hasznosnak bizonyul.

És mivel egyszer mindenkinek be kell lépnie ebbe a láthatatlan szellemvilágba, nem haszontalan dolog, ha biznyos mértékben megismerkedünk vele.

2. FEJEZET

MI TÖRTÉNIK MEGHALÁSKOR?

Egy nap, amikor egyedül imádkoztam, hirtelen szellemi lényekkel körülvéve találtam magam, vagy mondhatom úgy is, hogy amint szellemi szemeim megnyíltak, angyalok és szentek jelentős méretű csoportjában meghajolva találtam magam. Először elszégyelltem magam, mikor ragyogó és dicső állapotukat megláttam és összehasonlítottam a magam alantas minőségével. De azonnal megnyugtatót valóságos együttérzésük és szeretet inspirálta barátságosságuk. Én már birtokosa voltam az Isten jelenlétéből fakadó békeségnek az életemben, de e szentekkel való együttléte egy új és csodás örömet adott. Ahogy beszélgettünk, válaszokat kaptam kérdéseimre az olyan gondokkal kapcsolatban amelyek tanácstalanul hagytak.

Az első kérdésem az volt, hogy mi történik a haldoklás alatt, és milyen állapotban van a lélek halál után?

Ezt mondtam, "Azt tudjuk mi történik velünk gyerekkor és öregkor között, de arról nem tudunk semmit, hogy mi történik a halál idején, vagy a halál kapui mögött. Korrekt információt csak a halálon túliak adhatnak, miután beléptek a szellemvilágba. Tudtok", kérdeztem, "bármiféle információt adni nekünk erről?"

Erre az egyik szent válaszolt, "A halál olyan mint az alvás. Nincs fájdalom az átmenetben, csak néhány testi és mentális betegség esetén. Ahogy egy kimerült emberen mély alvás vesz erőt, úgy jön az emberhez az elhúnyás.

Sokakhoz olyan hirtelen jön a halál, hogy csak nagyon nehezen jönnek rá, hogy elhagyták az anyagi világot és a szellemek világában vannak. Megdöbbenve a sok szép és új dolog láttán, azt képzelik hogy a fizikai világban vannak egy olyan másik országban vagy városban, amit még nem láttak. Miután további részletesebb útmutatásban részesülnek, és felismerik hogy a szellemi testük különbözik az előző materiális testüktől, csak akkor engednek annak, hogy valóban átvitettek a materiális világból a szellemek világába."

Egy másik jelenlevő szent ezt a további választ adta kérdéseimre, "Általában", mondta, "a halál idején a test fokozatosan elveszíti az érzés erejét. Nem érez fájdalmat, hanem egyszerűen elurálja egy fajta álmoság. Néha, hatalmas kimerültség esetén, vagy baleset után, a szellem már eltávozik miközben a test még nincs tudatánál. Ekkor azoknak a szelleme, akik nem gondoltak rá, vagy nem készültek fel a szellemvilágba való belépésre, de hirtelen átkerültek a szellemvilágba, borzasztóan megdöbbennek és nagy gyötrelmet fogja el őket a sorsuk miatt, úgyhogy egy bizonyos ideig lenni kell maradniuk a közbeeső állapot alsóbb s sötétebb síkjain. Ezek az alsóbb rétegek szellemei gyakran nagy zaklatásban részesítik az embereket a világban. De csak azoknak tudnak ártani, akik hozzájuk hasonlóan gondolkodnak, akik a saját szabad akaratukból megnyitják nekik a szívüket és szórakoztatják őket. Ezek a gonosz szellemek összeszövetkezve más gonosz szellemekkel óriási károkat tennének a világban, ha Isten nem jelölne ki mindenütt számtalan angyalt az Ő népének és az Ő teremtésének megóvására, úgyhogy az Ő népe mindig biztonságban van az Ő megtartásában.

"Gonosz szellemek csak azokban tudnak kárt tenni a világban, akik hozzájuk hasonló természetűek, és akkor is csak korlátozott mértékben. Meg tudják valóban zavarni az igazakat, de nem Isten engedélye nélkül.

Isten néha megadja Sátánnak és angyalainak az engedélyt hogy kísértsék és üldözzék az Ő népét, azért hogy erősebben és jobban jöjjenek ki a megpróbáltatásból, úgy mint amikor megengedte Sátánnak hogy üldözze az Ő szolgáját, Jóbot. De az ilyen megpróbáltatásból inkább haszna mint vesztesége van a hívőnek."

Kérdésemre egy másik ott álló szent is hozzátette, "Sokak, akiknek az élete még nem engedett Istennek, amikor a halálukon vannak, eszméletlennek tűnnek, de valójában az történik, hogy amikor meglátják a köréjük gyűlt gonosz szellemek irtózatos ördögi arcát, megnémulnak és megbénulnak a félelemtől. Ugyanakkor a hívő haldoklása sokszor ennek pont az ellenkezője. A hívő gyakran kiváltképp boldog, mert angyalokat lát és az őt köszöntő szentek szellemeit. Aztán, még a korábban elhunyt szeretteinek is meg van engedve hogy a halálos ágyánál részt vegyenek és beigazgassák lelkét a szellemvilágba. Amint belép a szellemvilágba, azonnal otthon érzi magát, mert nem csak hogy körülveszik a barátai, de amíg a világban volt, régóta készült ebbe az Otthonba, Istenbe vetett bizalmával és közösségével."

Ezután egy negyedik szent szólt, "A világból kivezetni az emberek lelkeit, az angyalok dolga. A szellemvilágban Krisztus általában különböző fokozatú dicsőségben nyilatkoztatja ki magát minden egyes személynek, mindegyik lélek szellemi fejlettsége szerinti erővel. De néhány esetben Ő maga jön a halálos ágyhoz a szolgáját köszönteni, és akkor szeretően letörli a könnyeit és úgy vezeti be a Paradicsomba. Amint a világra jövő gyermek minden szüksége be van töltve, úgy a szellemvilágba lépő léleknek is minden igénye el van látva."

3. FEJEZET

A SZELLEMEK VILÁGA

Egyszer egy beszélgetés során a szentek ezt az információt adták nekem: "Halál után minden ember lelke belép a szellemvilágba, és mindegyik, a szellemi növekedésének fokozata szerint fog együtt lakni hozzá hasonló gondolkodású és természetű szellemekkel a sötétségben, vagy a dicsőség fényében. Bitosítva vagyunk arról, hogy senki sem lépett be a szellemvilágba testben, csak Krisztus és néhány szent, akiknek a teste átalakult megdicsőült testté. Viszont néhánynak megadatik, hogy miközben még a világban laknak, láthassák a szellemek világát, és magát a Mennyet, mint ahogy az 2. Kor 12:2-ben van, bár ők maguk nem tudják megmondani, hogy testben vagy szellemben lépnek-e be a Paradicsomba." Ezután a beszélgetés után ezek a szentek körbekísértek engem, és sok csodálatos dolgot és helyet mutattak.

Láttam amint minden oldalról lelkek ezrei érkeztek folyton a szellemek világába, és hogy mindegyik mellett volt egy angyal. A jók lelkeit csak angyalok és jó szellemek vették körül, akik halálos ágyuktól elkísérték őket. Gonosz szellemek nem voltak közel engedve hozzájuk, hanem azok messze álltak és figyeltek. Azt is láttam hogy a nagyon gonoszokkal nem voltak jó szellemek, csak gonosz szellemek vették őket körül, akik a halálos ágyuktól velük jöttek, miközben angyalok is álltak mellettük, hogy akadályozzák a gonosz szellemek rosszindulatú zaklatását. Azokat a lelkeket majdnem azonnal elvezették a gonosz szellemek a sötétség felé. Mert amíg azok testben voltak, majdnem mindig engedték hogy a gonosz szellemek gonoszsággal befolyásolják őket, és odaadónan hagyták magukat rávenni mindenféle gonoszságra. Mert az angyalok semmiképpen sem befolyásolják a lelkek szabad akaratát. Szintén láttam ott sok olyan lelket akik nemrég jöttek be a szellemvilágba, akikkel voltak jó és gonosz szellemek is, ugyanúgy mint angyalok is. De rövid időn belül felszínre jött az életük közti radikális különbség, és elválasztották magukat --- a jó természetű a jó felé, a gonosz természetű a gonosz felé.

A VILÁGOSSÁG FIAI

Amikor az emberek lelkei megérkeznek a szellemek világába, a jó azonnal elkülönül a gonosztól. A világban minden vegyesen van, de a szellemvilágban az nincs úgy. Sokszor láttam, hogy amikor a jók szelleme ---a Világosság Fiai--- belépnek a szellemvilágba, először mindegyik megfürdik egy tapinthatatlan légszerű kristálytisza óceán vizében, és ebben egy nagyon intenzív és üdítő felfrissülést találnak. Ezekben a csodatevő vizekben úgy mozognak mintha a nyílt levegőben, és ha alámerülnek akkor sem fulladnak meg, se nem lesznek vizesek tőle, hanem csodálatosan megmosottak, üdék, és teljesen megtisztultak, és így lépnek be a dicsőség és fény világába, ahol örökre az ő drága Uruk jelenlétében maradnak, és a megszámlálhatatlan szentek és angyalok közösségében.

A SÖTÉTSÉG FIAI

Mennyire különbözik ezektől azoknak a lelke akiknek gonosz volt az életük. Feszengenek a Világosság Fiainak társaságában, és kínlódnak a Dicsőség mindent felfedő fényében, küzdve próbálnak elrejtőzni olyan helyekre ahol a tisztátlan, büntől foltos természetük nem látszik. A szellemvilág legalsóbb és legsötétebb részéből fekete és nagyon bűdös füst jön fel, és a fény előli menekülésükben ezek a Sötétség Fiai odarohannak és fejjel lefelé belevetik magukat, és onnan már csak a büntudatos keserű jajgatásuk és kínlódásuk hallatszik folyton feljönni. De a Menny úgy van rendezve, hogy a Mennybeli szellemek nem látják a füstöt, se nem hallják a gyötrelmek kiáltásait, ha csak valamelyik valami különleges okból látni nem kívánja a sötétségben lévő lelkek gonosz állapotát.

GYERMEK HALÁL

Egy kisgyerek meghalt tüdőgyulladásban, és egy angyal társaság jött hozzá, hogy a lelkét átkísérjék a szellemvilágba. Bárcsak anyja is láthatta volna azt a csodálatos látványt, akkor sírás helyett örömmel énekelt volna, mert az angyalok olyan gyöngédséggel és szeretettel törődnek a kicsikkel ahogy egy anya sem tud.

Hallottam ahogy az egyik angyal azt mondja a másiknak, "Nézd hogy sír a gyermek anyja ez miatt a rövid, átmeneti elválás miatt! Néhány év múlva újra a gyermekével lesz boldogságban."

Akkor az angyalok elvitték a gyermek lelkét a Mennynek abba a szép, fénytel teli részébe, ami gyerekeknek van elválasztva, ahol törődnek velük és minden mennyei bölcsességre megtanítják őket, amíg fokozatosan, a kicsinyek olyanná válnak mint az angyalok.

Egy idő múlva ennek a gyermeknek az anyja is meghalt, és a gyermeke, aki olyanná vált mint az angyalok, eljött az angyalokkal hogy anyjának lelkét köszöntse.

Amikor szólt neki, "Anya, nem ismersz meg? Én vagyok az fiad, Theodore", az anya szívét elárasztotta az örömmel, és amikor átölelték egymást, úgy hullottak a könnyeik, mint a virágok. Nagyon megérintő látvány volt!

Aztán ahogy együtt sétáltak tovább, ő egyre mutogatott és elmagyarázott neki mindent ami körülöttük volt, és arra az időre ami anyjának ki volt jelölve hogy azt az átmeneti köztes helyen töltsse, fia vele maradt, és amikor betelt az oktatás szükséges ideje abban a világban, magával vitte a magasabb szférába, ahol ő maga lakott.

Ott pedig, minden oldalon csodálatos és örömmel teli volt a környezet, és emberek számtalan lelkei voltak ott, akik a világban mindenféle szenvedéseken mentek át Jézusért, és a végén a tiszteletnek erre a dicsőséges helyére lettek emelve. Körös körül páratlanul és túláradoan gyönyörű hegyek, források és tájak, a kertekben pedig rengeteg mindenféle édes gyümölcs és gyönyörű virág. Minden amire vágyhat a szív, ott volt. Akkor azt mondta anyjának, "A világban, ami csak egy homályos tükre ennek a valóságos világnak, a szereteteink gyászolnak miattunk, de mondd meg nekem, ez-e a halál, vagy ez az igazi élet ami után minden szív vágyakozik?"

Az anya ezt válaszolta, "Fiam, ez az igaz élet. Ha a földön tudtam volna a teljes igazságot a Mennyről, sosem gyászoltam volna a halálod miatt. Milyen kár hogy azok akik a világban vannak olyan vakok!"

Annak ellenére hogy Krisztus eléggé tisztán elmagyarázta a dicsőségnek ezt az állapotát, és hogy az evangéliumok újra és újra beszélnek az Atyának erről az örök országról, mégis nem csak a tudatlan emberek, de sok felvilágosított hívő sem tud a Menny dicsőségéről. Adja meg az Isten, hogy mindenki bejöhessen e hely maradandó örömébe!"

EGY FILOZÓFUS HALÁLA

Egy német filozófus lépett be a szellemek világába, és már messziről látta a szellemvilág páratlan dicsőségét és az ott lévő emberek korlátlan boldogságát. Örömmel fogadta a látottakat, de makacs intellektualizmusa útjában állt annak hogy ő is belépjen és élvezze a boldogságot.

Ahelyett hogy belátta volna hogy ez valóságos, elkezdett vitatkozni magával, "Az kétségen kívüli hogy mindezt én látom, de mi bizonyítja azt hogy ennek objektív létezése van, és nem csak egy illúzió ez, amit az elmém képzel? Az elejétől a végéig leteszteltem ezt a jelenetet logika szerint, filozófia és tudomány szerint, és úgy győződöm majd meg róla hogy ez önmagában valóság és nem illúzió."

Akkor az angyalok válaszoltak neki, "A beszéded szerint nyilvánvaló, hogy az intellektualizmus átszötte az egész természetet, mert ahogy szellemi szemekre van szükség a szellemi világ meglátásához, nem pedig testi szemekre, ugyanúgy valóságának felfogásához is szellemi értelem kell, és nem a fundamentális logika és filozófia mentális gyakorlatai. A te tudományod, ami materiális tényekkel foglalkozik ott maradt a világban a fizikai koponyádban lévő agyvelődben.

Itt csak annak a szellemi bölcsességnek van haszna, amely az Isten félelméből és szeretetéből fakad."

Ekkor az egyik angyal azt mondta a másiknak, "Milyen kár hogy az emberek elfelejtik a mi Urunk drága szavait, --Ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek mint a kis gyermekek, semmiképen nem mentek be a Mennyeknek országába.-- (Máté 18:3)

Megkérdeztem az egyik angyalt, hogy vajon mi lesz ennek az embernek a végzete, és azt válaszolta, "Ha ennek az embernek az élete összességében csak rossz lett volna, akkor azonnal a sötétség szellemeihez csatlakozott volna, de nincs morális értelem hiányában, úgyhogy egy hosszan tartó ideig az átmeneti hely alsóbb rétegeinek homályos fényében fog vakon vándorolni, egyre beütve filozófikus fejét, amíg elege nem lesz a bolondságából és meg nem bánja azt. Akkor aztán készen áll majd a szükséges instrukció befogadására attól az angyaltól, aki arra a célra lett kijelölve, és amikor oktatásban részesült, akkor lesz megfelelő állapotban ahhoz, hogy az Isten teljesebb fényében lévő magasabb szférába belépjen."

Egyfelől a végtelen úr egésze, amely be van töltve mintegy az Isten jelenlétével, Aki Szellem, az maga a szellemvilág. Másfelől maga a világ is szellemvilág, mert a lakói maguk is szellemek, akik emberi testekbe vannak öltöztetve.

De van még egy másik szellemvilág is, amely a szellemek átmeneti lakóhelye azután, hogy elhagyják testüket.

Ez egy köztes állapot --- a lagmagasabb Mennyek dicsősége és fénye, és a legmélyebb poklok sötétsége és homálya között.

Ebben számtalan létezési sík van, és a lélek arra a síkra van vezetve, amelyikhez a világban elért előrehaladottsága szerint illik. Ott aztán, erre a munkára külön kijelölt angyalok tanítják

egy ideig, ami lehet hosszabb vagy rövidebb, mielőtt megy és csatlakozik azoknak a szellemeknek a társadalmához ---jó szellemek a nagyobb világosságban, vagy gonosz szellemek a nagyobb sötétségben---amelyek természetben és gondolkodásmódban őhozzá hasonlóak.

4. FEJEZET

EMBER MEGSEGÍTÉSE ÉS TANÍTÁSA-----MOST ÉS UTÁNA

LÁTHATATLAN SEGÍTSÉG

Rokonaink és közelállóink és időnként a szentek is, gyakran jönnek a láthatatlan világból segítségünkre és megóvásunkra, az angyalok pedig mindig. De sosem volt nekik megengedve hogy láthatóvá tegyék magukat számunkra, kivéve ritkán nagyon különleges szükségekben. Általunk fel nem ismert utakon befolyásolnak minket szent gondolkodás irányába, és Isten felé készítenek és jó viselkedés felé, és a szívünkben lakó Isten Szelleme elvégzi azt a munkát a mi szellemi életünk tökéletesítésére, amelyet ők nem tudtak megvalósítani.

KI A NAGYOBB?

Senkinek a nagysága sem múlik a tudásán vagy a pozícióján, se nem lesz ezek által bárki is nagy.

Egy ember annyira nagy, amennyire hasznára válik másoknak, és életének hasznossága a mások felé való szolgálaton múlik. Ígyhát, amilyen mértékben tud valaki másokat szeretetben szolgálni, csak olyan mértékben nagy.

Ahogy az Úr mondta, "Hanem bárki aki nagy akar lenni köztetek, váljon a szolgátokká" (Máté 20:26).

Az öröme mindenkinek aki a Mennyben lakik ebben van, hogy szeretetben szolgálják egymást, és így, betöltve az életük értelmét, örökre Isten jelenlétében maradnak.

A HIBÁZÁS KIJAVÍTÁSA

Amikor az emberek őszintén vágnak rá, hogy Istennek tetsző életet éljenek, a nézeteik átállítása és az életük felújítása már ebben a világban elkezdődik.

Nemcsak hogy az Isten Szelleme közvetlenül tanítja őket, de a szívük rejtekében a szentek közössége által is segítve vannak, akik, bár láthatatlanok számunkra, mindig ott vannak hogy a jó felé segítsék őket.

De mint sok Keresztény hívő, és ugyanúgy nem Keresztény igazság-kutató is meghal miközben még hamis vagy részben igaz nézeteket hordoznak az igazságról, azok a szellemvilágban lesznek korrigálva, hacsak nem makacsul ragaszkodnak véleményeikhez, hanem hajlandóak tanulni, mert sem ebben a világban, sem a következőben nem kényszeríti se Isten sem bármely szolgálója az embert hinni akarata ellenére.

KRISZTUS KINYILATKOZTATÁSA

Egy látomásban egy bálványimádó szellemét láttam a szellemek világába érve azonnal az istene után kutatni. Aztán a szentek szóltak neki, "Itt nincs isten más, mint az Egy Igaz Isten, és Krisztus, Aki az Ő kinyilatkoztatása." Erre a férfi megdöbbszent nem is kicsit, de lévén őszinte keresője az igazságnak, egyenesen belátta hogy tévedésben volt. Igyekezve folyamodott az igazság helyes látásának megismeréséért, és kérdezte hogy láthatná-e a Krisztust. Nemsokkal

utána ez a Krisztus egy tompa fényben megmutatta Magát neki, és azoknak akik újonnan érkeztek a szellemvilágba, mert ezen a ponton még nem tudták volna elviselni az Ő teljes dicsőségének tárlatát, mert olyan mindent felülszárnyaló a dicsősége, hogy még az angyalok is nehezen tudnak ránézni, és eltakarják az arcukat a szárnyaikkal. (Izajás vi. 2) Ha kinyilatkoztatja Magát valakinek, számításba veszi azt a bizonyos haladás szintet, amit az a lélek elért, így vagy tompított fényben jelenik meg vagy fényének teljesebb dicsőségében, hogy el tudják a látványát viselni. Szóval amikor ezek a szellemek meglátták Krisztust ebben a tompa de vonzó fényben, olyan örömmel és békességgel teltek el, aminek leírása meghaladja az erőnket. Élet-adó fényének sugaraiban és szeretetének hullámaiban fürdőzve, amely folyton folyvást árad Belőle, ahogy átfolyt rajtuk, minden hibázásuk el volt mosva. Ekkor teljes szívükből elismerték Őt mint az Igazságot, és gyógyulást találtak, és alázatos imádatban meghajolva Őelőtte, hálát adtak Neki és dicsérték Őt. És azok a szentek, akik ki lettek jelölve igazgatásukra, szintén örvendeztek felettük.

A MUNKÁS ÉS A KÉTELKEDŐ

Egyszer az egyik látomásban láttam egy munkásembert a szellemvilágba érné. Nagy szorongás fogta el, mert egész életében nem gondolt semmire, csak hogy megkeresse a napi kenyérre-valót. Túlságosan el volt foglalta ahhoz hogy Istent vagy szellemi dolgokon gondolkodjon.

Vele egy időben halt meg valaki más is, aki kétkedő volt, makacsul ragaszkodó az ő véleményeihez. Mindketten azt a rendeletet kapták, hogy messze a lennti szellemvilágban, a sötétségben töltsenek el egy hosszabb időt. Ez miatt nagyon elkeseredtek és elkezdtek segítségért kiáltozni. Szentek és angyalok mentek oda kiségetni őket szeretetben és együttérzésben, és megértetni velük, hogyan kell a Dicsőség és Világosság Birodalmának tagjaivá válniuk. De elkeseredettségük ellenére is, mint sok más szellem, a sötétség helyén akartak maradni, mert a bűn úgy átfonta a személyiségüket és természetüket, hogy már mindenben kétkedtek. Még a segítségükre jövő angyalokra is gyanakodva néztek. Ahogy ezt néztem, azon gondolkodtam, hogy vajon mi lesz a végük, de amikor megkérdeztem, egyedül azt a választ kaptam az egyik szenttől, "Könyörüljön meg rajtuk az Isten."

Felbecsülhetjük egy ember züllött természetének romlottságát abból, hogy ha egy gonosz hír jár körbe valakiről, még akkor is ha az hazugság, a bűntől elferdült látású ember azonnal elfogadja azt igaznak. Másékről pedig, ha egy jó és tökéletesen igaz hír jön, pl. hogy valaki egy istenfélő ember, és ezt meg azt tette Isten dicsőségére és embertársai megsegítésére, akkor, minden tévovázás nélkül az ilyen ember azt mondja, "Ez mind hazugság. Biztos van neki valami hátsó szándéka ezzel az egészszel."

Ha egy ilyen embert megkérdeznénk honnan tudja hogy az első eset igaz, a második hazugság és milyen bizonyítéka van rá, nem lesz rá egy hajszálnyi bizonyítéka sem.

Minden amit egy ilyen hozzáállású elméről megértünk az az, hogy mivel az elméje gonoszsággal van szennyezve, elhiszi a gonosz híreket, mert az illik bele a gonosz természetébe, és azért gondolja hogy a jó hírek hazugságok, mert azok nem illenek össze a szívének gonoszságával. Természetétől fogva, a jó ember hozzáállása ennek az ellenkezője. Ő természetétől fogva hajlamos kétkedni a gonosz hírben, és elhinni a jó hírt, mert ez a hozzáállás illik legjobban össze a természetének jóságával.

Akik ebben a világban Isten akaratával szembenállva töltik az életüket, azok szívének nem lesz nyugalma sem ebben a világban, sem a következőben. És miután belépnek a szellemvilágba, zavarodottnak és elkeseredettnek fogják érezni magukat.

De azok, akik még ebben a világban az Úr akaratához igazodnak, békességben lesznek a következő elérésekor, és kimondhatatlan örömmel telnek el, mert itt van az örök otthonuk és Atyjuknak királyi uralma.

5. FEJEZET

A BŰNÖSÖK ÍTÉLETE

Sokaknak az az elképzelésük, hogy ha titokban vétkeznek, soha senki sem fogja megtudni, de nem lehetséges bármi bűnnek is örökre rejtve maradni. Előbb vagy utóbb ki fog tudódni, és a vétkező megkapja a méltó büntetését. Ugyanígy, jóság és igazság sem maradhatnak elrejtve. A végén diadalmaskodnak, akkor is ha egy ideig esetleg nincsenek felismerve. A következő esetek a bűnös állapotára vetnek fényt.

A JÓ EMBER ÉS A TOLVAJ

Egyszer az egyik látomásban a szentek egyike mesélte nekem ezt a történetet: "Egy késő éjjelen egy istenfélő embernek messzire kellett mennie, hogy elvégezzen valami fontos munkát. Ahogy ment, útjába került egy tolvaj, aki éppen betört egy boltba. Azt mondta neki, "Nincs jogod ahhoz, hogy más tulajdonát elvedd s veszteséget okozz nekik. Nagy bűn ilyet tenni."

A tolvaj válaszolt, "Ha biztonságban akarsz ebből kikerülni, akkor menj innen csendben. Ha nem, bajba kerülsz."

A jó ember tovább erőltette, és amikor a tolvaj nem hallgatott rá, elkezdett kiabálni és felbresztette a szomszédokat. Azok kiszaladtak hogy elkapják a tolvajt, de amint a jó ember elkezdte vádolni, a tolvaj megtorolta és elkezdte a jó embert vádolni.

"Ó igen," mondta, "azt hiszitek hogy ez a fickó milyen vallásos, de rajtakaptam lopáson." Mivel nem voltak tanúk, mindketten le lettek tartóztatva, és be lettek mindketten zárva egy helyiségbe, miközben egy rendőr és néhány embere elrejtőztek és kihallgatták a beszélgetésüket.

Akkor a tolvaj elkezdett nevetni fogoly társán. "Nézz ide," mondta "milyen jól elkaptalak. Az elején megmondtam hogy távozz vagy rosszabb lesz neked. Most majd meglátjuk hogy ment meg téged a te vallásod."

Amint pedig ezt a tisztt hallotta, ajtót nyitott és tisztelettel és jutalommal eresztette el a jó embert, majd jól megverette a tolvajt és börtöncellába csukatta.

Tehát még ebben a világban is van egy bizonyos mértékű ítélet jó és rossz ember között, de a teljes büntetés és jutalom csak a következő világban adatik majd meg."

TITKOS BŰNÖK

Erről a következő emberről is egy látomásban hallottam.

Egy ember a szobája rejtekében bűnös tettet vitt végbe, és azt hitte, hogy a bűne el volt rejtve. Az egyik szent azt mondta, "Bárcsak ott akkor megnyílhattak volna annak az embernek a szellemi szemei, akkor sosem merte volna ezt a bűnt elkövetni!"

Mert abban a szobában ott volt számos angyal és szent is, úgy mint a szeretettei közül is néhány szellem, akik eljöttek, hogy segítsenek neki. Mindannyian elkeseredve látták szégyenletes viselkedését, és az egyik azt mondta, " Segíteni jöttünk hozzá, de most

tanúskodnunk kell majd ellene az ítélete idején. Ő nem lát minket, de mi mind jól látjuk őt ahogy elmerül ebben a bűnben. Bárcsak megbánná és megmenekülne az eljövő büntetéstől!"

ELVESZTEGETETT LEHETŐSÉGEK

Egyszer láttam a szellemek világában egy szellemet büntudatos siralmak közt, aki körös körül rohangált mint egy eszement ember.

Egy angyal azt mondta, "A világban ennek az embernek sok lehetősége volt megváltozni, és Isten felé fordulni, de ha a lelkiismerete bármikor furdalni kezdte, ő azt italba folytotta. Elvesztegette mindenét, tönkretette a családját, és a végén öngyilkos lett, most pedig a szellemek világában kétségbeesetten rohangál fel-alá mint egy veszett kutya, és büntudatban vonaglik az elmulasztott lehetőségek gondolatára. Mi készen vagyunk segíteni neki, de az ő saját eltorzult természete megakadályozza hogy megváltoztassa a gondolkozásmódját, mert a bűn megkeményítette a szívét, bár a bűnének emléke mindig friss marad számára. A világban ivott hogy elfelejttesse magával a lelkiismerete hangját, de itt semmilyen lehetőség sincs bárminek az eltitkolására. Most olyan meztelen a lelke, hogy önmaga is és a szellemvilág minden lakója látja életének bűnösségét. Az ő számára, ebben a bűn által megkeményedett állapotban, nincs más lehetséges út, minthogy a sötétségben elrejtőzködjön a többi gonosz szellemekkel, és ezáltal egy bizonyos mértékben megmeneküljön a világosság kínzásától."

EGY GONOSZ EMBERT BEENGEDTEK A MENNYBE

Egyszer, amikor én is jelen voltam, belépett a szellemvilágba egy gonosz életű ember. Amikor az angyalok és szentek segíteni akartak neki, ő azonnal elkezdte átkozni és szídni őket, és azt mondta, "az Isten teljesen igazságtalan. Az ilyen hízog rabszolgáknak mint ti készítette a Mennyet, a maradék emberiséget pedig a Pokolba dobja. Ti meg Szeretetnek hívjátok!"

Az angyalok válaszoltak, "Szeretet is az Isten. Azért teremtette az embert, hogy boldog barátságban éljenek Vele, de az emberek önféjűségük és a szabad akaratuk rosszra használása által elfordították az arcaikat Tőle, és pokolt csináltak maguknak. Isten nem dob senkit a Pokolba, se nem fog olyat tenni, hanem az ember maga bűnbe keveredésével pokolt csinál magának. Az Isten sosem készített semmilyen pokolt."

Abban a pillanatban egy, a magasságban lévő angyal édes hangja hallatszott felülről, mondva, "Isten engedélyt ad rá, hogy ez az ember behozasson a Mennybe."

Az ember buzgón lépett előre két angyal kíséretében, de amint a menny ajtajához értek, és látták a szent és fénybe borult helyet, és a dicsőséges és áldott ott lakókat, feszengeni kezdett. Az angyalok szóltak hozzá, "Nézd milyen gyönyörű világ ez! Menj kicsit előrébb és nézd meg a drága Urat a trónján ülni."

Az ajtóból benézett, és akkor ahogy az Igazságosság Napjának fénye rávilágított bűn-mocskolta életének tisztatlanságára, elkezdett hátrálni önmagától undorodva, és elrohant, olyan hirtelen, hogy meg sem állt a szellemvilág köztes állomásánál, hanem mint egy kő átröpült azon és fejfelé belevetette magát a feneketlen gödörbe.

Ekkor az Úr édes és elragadó hangja hallatszott, mondva, "Látjátok drága gyermekeim, senkinek sincs megtiltva hogy idejőjjön, és senki sem tiltotta el ezt az embert, se nem kérte hogy menjen el. A saját tisztátlan élete kényszerítette őt hogy elmeneküljön erről a szent helyről, mert "Hacsak az ember újra nem születik nem láthatja az Isten országát" (János 3:3).

A GYLKOS SZELLEME

Egy embert, aki néhány évvel előtte megölt egy Keresztény prédikátort, megmart egy kígyó az őserdőben, és meghalt. Amikor belépett a szellemek világába látott maga körül jó és rossz szellemeket is, és mivel a lelkének minden nézőpontja azt sugározta hogy ő a sötétség fia volt, a gonosz szellemek gyorsan birtokukba vették, és maguk előtt lökdösték le a sötétség felé. A szentek egyike megjegyezte, "Dühe mérge által ölte meg az Isten emberét, és most kígyó mérge által öletett meg. Az öreg Kígyó, az ördög, ezen az emberen keresztül megölt egy ártatlan embert. Most pedig egy másik kígyó által, aki őhöz hasonló, ezt az embert is megölte, mert "emberölő volt a kezdettől fogva" (János 8:44).

ÉS A MEGÖLT EMBER SZELLEME

Amint a gyilkost elhurcolták, a jó szellemek közül az egyik, aki segíteni jött neki, azt mondta, "Megbocsátottam neked teljes szívemből. Tehetek valamit hogy segítsek?"

A gyilkos azonnal felismerte, mint azt akit néhány évvel korábban megölt. Szégyenben és félelemmel súlytva leborult előtte, amire a gonosz szellemek azonnal elkezdtek hangosan lármázni, de az arrébb álló angyalok megdorgálták és elcsendesítették őket.

Akkor a gyilkos azt mondta annak akit megölt, "Bárcsak a világban megláttam volna a te önzetlen és szerető életedet, ahogy most látom azt! Nagyon bánom hogy elvakultságom miatt, és mivel a te szellemi életedet takarta a tested, nem láttam az életed belső szépségét.

Megöléseddel sokakat megfosztottam attól az áldástól és segítségtől amit te adtál volna nekik. Most örökre bűnös vagyok Isten előtt, és teljességében megérdemlem a büntetésemet. Nem tudom hogy mit tehetnék, minthogy elbújok valami sötét barlangban, mert nem bírom elviselni ezt a fényt. Nem csak a saját szívem tesz boldogtalanná ebben a fényben, de mindenki látja a bűnös életem minden részletét."

Erre az aki meg lett ölvé azt felelte, "Igazából meg kéne bánnod és Istenhez kéne fordulnod, mert ha azt megteszed, remény van rá, hogy az Isten Báránya megmosson téged az ő saját vérében, és új életet adjon neked, hogy velünk élhess a Mennyben, és megmenekülj a pokol kínszásától."

A gyilkos ezt mondta válaszul, "Nincs szükségem rá hogy megvalljam a bűneimet, mert mindenki számára nyilván láthatóak. A világban el tudtam őket rejteni, de nem itt. Szeretnék a mennyben lakni olyan szentekkel mint ti, de ha a szellemvilág önleplező fényének még a homályát sem bírom elviselni, milyen állapotban leszek annak a fénytel teli helynek a kikutató ragyogásában és dicsőségében? A legjobban az akadályoz, hogy a bűn által olyan nehézkes és megkeményedett a lelkiismeretem, hogy a természetem nem hajlik Isten felé és bűnbánat felé. Mintha nem lenne bennem erő bűnbánatra. Most nincs mit tenni, minthogy kiüzetek innen örökre. Jaj milyen boldogtalan a helyzetem!"

Amint ezt elmondta, pánikban összeesett és gonosz szellemtársai elvonszolták a sötétségbe. Akkor az egyik angyal megszólalt, "Látod, nincs szükség rá, hogy bárki is kimondja rá a kárhozat ítéletét. Bármely bűnöst a saját élete ítél el. Nem kell hogy közöljük vele, vagy hogy tanú álljon fel ellene. Bizonyos mértékben minden bűnös büntetése a szívben kezdődik már a világban, de itt érzik a teljes hatását. És Isten itt úgy rendezte el, hogy a kecskék és a juhok, avagy bűnösök és igazak maguktól válnak el egymástól. Isten az embert arra teremtette, hogy világoosságban éljen, ahol az ő szellemi egészsége és öröme örök. Ezért senki ember nem lehet

boldog a pokol sötétjében, de a bűn által elferdült élete miatt sem lehet boldog a fényességben. Így egy bűnös bárhova megy, a pokolban találja magát. Ennek pont az ellenkezője az igaz állapota, aki a bűntől megszabadulva, a mennyben van mindenütt!"

A HAZUG SZELLEME

Volt a világban egy ember, aki annyira meg volt kötözve hazudozással, hogy az természetének részévé vált. Amikor meghalt és belépett a szellemvilágba, a szokásához híven megpróbált hazudni, de jól megszégyenült, mert mielőtt még szólni tudott volna, a gondolatai ki lettek nyilatkoztatva mindenkinek. Ott senki sem lehet képmutató, mert egyetlen szív gondolata sem marad elrejtve. A lélek, mielőtt elhagyja a testet, magában hordja minden bűnének lenyomatát, és a saját tagjai válnak ellene tanúkká. Semmi sem tudja azt a bűnfoltot kitörölni, csak a Krisztus vére. Amikor ez az ember a világban volt, rendszeresen próbálta a helyeset a helytelenbe torzítani, és a rosszat a jóba, de testi halála után megtudta, hogy nem lehetséges az igazságot igazságtalanságba fordítani. Aki hazudik, az senki másnak nem okoz sérelmet és kárt, csak magának, így ez az ember a hazudozás által megölte belső igazság-felfogó képességét, amit egyszer birtokolt. Figyeltem őt, amint saját csalásaiba kibogozhatatlanul belegabalyodva elfordította arcát a fenntől jövő fénytől és sietve elment a sötétségbe ahol senki sem láthatta mennyire szereti a hazudozást, csak azok a szellemek, akik őhöz hasonló természetűek voltak. Mert az Igazság mindig Igazság, és egyedül az adta meg ennek az embernek hamissága ítéletét és hazugnak ítélte.

A HÁZASSÁGTÖRŐ SZELLEME

Láttam egy házasságtörőt, aki röviddel előtte érkezett a szellemvilágba. Kilógott a nyelve, mint akit szomjúság emészt, orrlukai ki voltak tágulva, és a karjait csapkodta mintha valamiféle tűz égett volna benne. Olyan gonosz és taszító megjelenése volt, hogy undorodtam ránézni. A luxus és érzékiség tartozékai mind ott maradtak a világban, és most úgy rohangál mint egy veszett kutya, és azt kiabálja, "Ez az átkozott élet! Nincs halál ami véget vetne ennek a fájdalomnak. Itt meg nem tud meghalni a szellem, különben csak megölném magam megint, mint ahogy a világban tettem a pisztollyal, hogy elmeneküljek az ottani bajoktól. De ez a fájdalom sokkal nagyobb mint a világ fájdalma. Mit csináljak?" Miután ezt mondta elrohant a sötétség felé, ahol sok őhöz hasonló felfogású szellem van, és azzal eltűnt.

Az egyik szent azt mondta, "Nem csak egy gonosz cselekedet bűn, hanem egy gonosz gondolat is az, és egy gonosz nézés is bűn. Ez a bűn nem csak az idegen nőkkel való kereskedésre vonatkozik, hanem a feleséggel való túlzásba vitt állatias kapcsolat is bűn. A férj és feleség igazából azért vannak összekapcsolva, nem az érzékiségért, hanem hogy közös segítség és támasz legyenek, hogy a gyerekeikkel együtt az emberiség szolgálatában töltsék az életüket Isten dicsőségére. De az aki eltávozik ettől a céltől az életében, az a házasságtörés bűnével vétkes."

EGY BETÖRŐ LELKE

Egy betörő meghalt és belépett a szellemvilágba. Először nem mutatott érdeklődést állapota és a körülötte lévő szellemek felé, hanem szokása szerint elkezdte az ott található értékeket összeszedni. De megdöbbenésére a szellemvilágban maguk a tárgyak is megszólaltak és

vádolták őt haszontalan cselekedetéért. Olyan züllött természete volt, hogy nem tudta helyesen használni ezeket a tárgyakat, se nem volt alkalmas arra, hogy használja őket. A világban olyan féktelen volt a szenvedélye, hogy mérgében a legjelentéktelenebb okból is megölt vagy megsebzett bárkit aki megsértette. És most, a szellemvilágban is elkezdett ugyanúgy viselkedni. Úgy nekitámadt a segítségére jövő szellemeknek, mintha darabokra akarná őket tépni, mint egy magvadult kutya aki még a gazdája jelenlétében is vad. Erre az egyik angyal megszólalt, "Ha az efféle szellemek nem lennének a feneketlen gödör sötéttségében tartva, óriási kárt tennének mindenhol ahova mennének. Ennek az embernek olyan halott a lelkiismerete, hogy még miután már a szellemvilágba ért sem veszi észre, hogy a világban végbevitt ölés és rablás által a saját szellemi vagyonát vesztegette el és a saját szellemi ítélőkészségét és életét pusztította el. Megölt és elpusztított másokat, de valójában önmagát pusztította el. Egyedül Isten tudja, hogy ez az ember, és az őhöz hasonló korok idejéig maradnak kínok közt vagy örökre."

Azután az erre kijelölt angyalok elvitték és sötéttségbe zárták, ahonnan nem jöhet ki. Azon a helyen olyan szörnyű a gonosztevők állapota, és olyan kimondhatatlanul vadak a kínjaik, hogy akik látják őket remegnek a látványtól.

Világi beszédünk korlátozottsága miatt csak annyit tudunk mondani, hogy bárhol is van a bűnös lelke, mindig és mindenhogyan csak csupa fájdalom van, ami egy pillanatra sem szűnik meg. Egy fajta fénytelen tűz ég örökre, amely ezeket a lelkeket kínozza, de se nem emészti fel őket teljesen, se nem alszik ki a tűz.

Egy szellem aki figyelte a történeteket, azt mondta, "Ki tudja, de lehet hogy a végén ez a láng sem lesz tisztító tűz?"

A szellemvilág sötét részén amit Pokolnak hívnak, sok fokozat és sík van, és az, hogy egy szellem melyiken él szenvedésben, az a bűneinek a mennyiségén és jellemén múlik.

Az egy tény, hogy Isten mindet a saját, illetve az Ő Fiának képmására teremtette, Aki maga a Láthatatlan Isten képmása (Ter. 1:26,27 Kol 1:15), de a bűnnel való kapcsolatukkal eltorzították ezt a képmást, és csúnyává és gonosszá tették. Valóban van szellemi testük, de az borzasztóan undorító és ijesztő, és ha igaz bűnbánat és Isten kegyelme által nem állnak helyre, akkor ebben a rettenetes formában kell maradniuk kínok közt örökre.

6. FEJEZET

AZ IGAZAK ÉS DICSŐSÉGES VÉGZETÜK

A Menny, vagy Isten Királysága, minden igaz hívő életében már ebben a világban elkezdődik. Az ő szívük mindig békeséggel és örömmel van eltelve, mindegy milyen üldözést és bajokat kell kibírniuk. Mert Isten lakik bennük, Aki a minden békeség és élet Istene. A halál nem halál nekik, hanem az ajtó, amin át örök otthonukba mennek be. Mondhatjuk úgy is, hogy habár újra születtek az ő örök királyságukba, amikor elhagyják a testet, az számukra nem a halál napja, hanem a szellemvilágba való beleszületésük napja, és felsőfokú öröm napja, amint azt a következő esetek érthetővé is tesznek.

EGY IGAZ EMBER HALÁLA

Egy angyal mesélte el nekem, ahogy egy igaz Keresztény, aki teljes szívből szolgálta Mesterét harminc éven át, haldokolva feküdt. Néhány perccel halála előtt Isten felnyitotta szellemi szemeit, hogy már mielőtt elhagyja a testet, láthassa a szellemvilágot, és elmondhassa mit lát a körülötte állóknak. Ő azt látta, hogy a Menny megnyílt neki, és angyalok és szentek csoportja jött találkozni vele, az ajtóban pedig a Megváltó kinyújtott kezekkel várta hogy befogadja. Ahogy minderre ráébredt, akkora örömkialtást adott, hogy az ágya körül állók megrezzentek. "Micsoda örömteli óra ez nekem!" kiáltotta. Már régóta várok rá, hogy láthassam Uramat és mehessek Hozzá. Ó barátaim! Nézzétek hogy világít az arca a szeretettől, és nézzétek milyen angyal csoport jött el értem. Milyen dicsőséges hely! Barátaim, én indulok a valódi otthonomba, ne gyászoljátok az eltávozásomat, hanem örvendeztetek!" Az ágya mellett állók közül valaki csöndben azt mondta, "Hallucinál." Ő meghallotta a csöndes hangot és azt mondta, "Nem hallucinálok, teljesen magamnál vagyok. Bárcsak láthatnátok ezt a csodálatos látványt. Sajnálom hogy el van rejtve a szemeitek elől. Minden jót nektek, újra találkozunk majd a következő világban." Ezzel becsukta a szemeit és azt mondta, "Uram, a Te kezeidbe ajánlom lelkemet," és elaludt.

HOZZÁTARTOZÓINAK MEGVÍGASZTALÁSA

Amint elhagyta a testét a lelke, az angyalok karjaikba vették, és már indultak is a Mennybe, de ő megkérte őket hogy maradjanak még néhány percig. Ránézett élettelen testére és a barátaira és azt mondta az angyaloknak, "Nem tudtam hogy miután a szellem elhagyja a testet, látja a testét és a barátait. Bárcsak láthatnának a barátaim, ahogy én is látom őket, akkor nem számítanának halottnak, és gyászolni sem gyászolnának, ahogy most." Azután megvizsgálta a szellemi testét, és szép könnyűnek és kifinomultnak találta, teljesen másnak mint a durva anyagi testét. Kinyújtotta kifinomult szellemi kezeit és elkezdett a barátainak magyarázni, nagy szeretettel próbálta elnyomni őket a fizikai testétől, de se nem látták, se nem hallották őt. Megpróbálta lehúzni a gyermekeit a testéről, de kezei csak úgy átmentek a testükön mintha levegőből lettek volna, és semmit sem éreztek.

Akkor az egyik angyal szólt, "Gyere, hadd vigyünk el az örök otthonodba. Ne sajnáld őket. Maga az Úr, és mi magunk is meg fogjuk őket vigasztalni. Ez az elválás csak néhány napig tart." Akkor elindult az angyalokkal a Mennybe. Csak kis távolságot haladtak, amikor egy másik csoport angyal találkozott velük, "szívesen látunk" kiáltásokkal. Sok őelőtte elhunyt barátja és hozzátartozója is találkozott velem, aminek láttán egyre növekedett az öröme. A Menny kapujához érve az angyalok és szentek elcsendesedve félreálltak. Ő bement, és az ajtóban Krisztus találkozott velem. Ő azonnal a lábaihoz esett hogy imádják, de az Úr felemelte, átölelte, és azt mondta, "Jól van, jó és hű szolgálóm, menj be Urad örömébe." Erre annak az embernek az öröme leírhatatlan volt. Szemeiből örömkönnyekek áradtak, Ura nagy szeretettel letörölte őket és azt mondta az angyaloknak, "Vigyétek el arra a legdicsőségesebb lakóhelyre, ami a kezdetektől fogva elő volt számára készítve."

Ennek az Isten emberének pedig volt még egy földi felfogása, hogy ha hátat fordít az Úrnak miközben eltávozik az angyalokkal, az tiszteletlenség az Úr felé. Vonakodva tette meg, de amikor lakhelye felé fordította arcát, megdöbbenve látta, hogy bárhova is nézett, látta az Urat. Mert Krisztus mindenütt ott van, és mindenütt látják a szentek és az angyalok.

Emellett annak is örült hogy minden oldalon olyan környezet volt ami örömmel töltötte el, és hogy azok akik kisebb rangúak, irigység nélkül találkoznak azokkal akik magasabb rangúak, és azok akik felmagasztalt pozícióban vannak, kiváltságosnak tartják magukat, hogy az alacsonyabb pozíciókban lévő testvéreiket szolgálhatják, mert ez az Isten és a szeretet birodalma.

A Menny minden részén egyszerű kertek találhatók. amelyek egyfolytában teremnek mindenféle édes és dús gyümölcsöt, és mindenféle édes illatú virágokat, amelyek sosem fonnynak el. Itt mindenféle teremtmények vannak, amelyek megállás nélkül dicsérik az Istent. Szép színes madarak édes dicsérő énekekre emelik hangjukat, és az angyalok és szentek édes éneklése is olyan, hogy énekeik hallására egy csodálatos elragadtatás érzése fog el. Bárhova néz az ember, csak határtalan öröm jeleneteit látja. Ez tényleg az a Paradicsom amit Isten azoknak teremtett akik szeretik Őt, ahol árnyéka sincs a halálnak, sem hibázás, sem bűn, sem szenvedés, csak maradandó béke és öröm van.

A MENNY LAKHELYEI

Ezután láttam ahogy ez az Isten embere már messziről vizsgálhatja kijelölt lakhelyét, mert a Mennyben minden szellemi, és a szellemi szem átlát minden dolgot, és ellát mérhetetlen távolságokba. A Menny végtelenségén át Isten szeretete mindenütt ki van nyilatkoztatva, és abban mindenhol az látható, hogy az Ő teremtményei hálát adnak Neki és dicsérik Őt egy végtelenségig tartó öröm állapotában. Amikor ez az Isten embere odaért az angyalokkal a kijelölt lakhelye ajtajához, látta hogy fényes betűkkel az van az ajtóra írva, hogy "Örömmel fogadlak" és magukból a betűkből ismételten hangzott, "Örömmel fogadlak", "Örömmel fogadlak". Amikor belépett, csodálkozására az Urat találta maga előtt. Erre leírhatatlanul nagy öröm töltötte el, és felkiáltott, "Otthagytam az Úr jelenlétét, és idejöttem parancsára, de kiderült hogy maga az Úr fog velem lakni itt." A lakhely tartalmazott mindent amit csak el tudott képzelni, és mindenki készenlétben állt hogy szolgálja őt. A közeli házakban hozzá hasonló felfogású szentek laknak boldog közösségben. Mert ez a mennyi ház az a királyság,

ami a szentek számára el lett készítve a világ teremtésétől, (Máté 25:34) és ez az a dicső jövő ami Krisztus minden igaz követőjére vár.

A BÜSZKE SZOLGÁLÓ ÉS AZ ALÁZATOS LAIKUS

Egy szolgáló, aki rendkívülien tanult és vallásos embernek tartotta magát, jó öregezen halt meg. Kétségkívül jó ember is volt. Amikor az angyalok eljöttek hogy elvigyék őt az Úr által kijelölt helyre a szellemvilágba, a közbülső állomásra vitték, és otthagyták egy olyan szinten, amit az élete és hite által kiérdemelt. "Még nem vagy teljesen felkészülve a felső szintre, úgyhogy egy ideig itt kell maradnod, és meg kell tanulnod néhány dolgot amit az arra kijelölt munkatársaink tanítanak. Aztán amikor az Úr megparancsolja nekünk, mi majd örömmel elviszünk magunkkal a magasabb szférába." Ő pedig azt válaszolta, "Egész életemben a mennybe vezető útról tanítottam az embereket. Mit kéne még megtanulnom? Mindent tudok róla." Akkor az oktató angyalok szóltak, "Nekik most fel kell menniük, nem tarthatjuk őket vissza, de mi majd megválaszoljuk a kérdéseidet. Barátom, ne botránkozz meg ha egyenesen beszélünk, mert az a javadra van. Azt hiszed hogy egyedül vagy itt, de az Úr is itt van csak nem látod. A büszkeség amit azzal jeleztél hogy azt mondtad "Mindent tudok róla" megakadályozza hogy lásd Őt és hogy magasabbra menj. Alázat a gyógymód erre a büszkeségre. Gyakorold és a vágyad megadatik." Ezután az egyik angyal azt mondta neki, "Az aki pont most lett föléd léptetve, nem volt tanult vagy híres ember. Nem figyelted meg őt eléggé. A te gyülekezeted egyik tagja volt. Az emberek alig ismerték, mert csak egy egyszerű laikus volt, kevés szabadideje maradt a munkája miatt. De a műhelyében mindenki szorgalmas és becsületes munkásnak ismerte. Keresztény jellemét mindenki észrevette aki szóbaállt vele. A háborúban Franciaországban katonai szolgálatba hívták. Egy nap miközben sebesült társát segítette, eltalálta egy golyó és meghalt. Bár hirtelen jött a halála, kész volt rá, úgyhogy neki nem kellett a közbeeső állomáson maradnia olyan sokáig mint neked kell. Az ő előreléptetése nem kivételezésen múlik hanem szellemi érdemességen. Amíg a Földön volt, az imaélete és alázatossága nagymértékben felkészítette őt a szellemvilágra. Ő most örvendezik, hogy elérte a kijelölt helyét, s hálákat ad az Úrnak és dicséri Őt, Aki az Ő irgalmában megmentette őt és örök életet adott neki."

MENNYEI ÉLET

A Mennyben soha senki sem lehet képmutató, mert mindenki látja a másik életét, ahogy az van. A mindent-feltáró Világosság, ami a Krisztusból a dicsőségben árad, a gonoszt elrejtőzésre kényszeríti bűntudata miatt, de az igazat a legnagyobb örömmel tölti el, hogy az Atyja Világosságának birodalmában lehet. Ahol az ő jóságuk mindenki számára nyilvánvaló és egyre jobban gyarapodik, mert semmi sincs jelen ami megakadályozhatja a növekedésüket, hanem minden ami fenntartja őket a segítségükre van. Az igaz ember lelke által elért jóság fokozata az egész megjelenéséből kisugárzó ragyogásból tudható. Mert az ember jelleme és a természete hatalmas dicsőség különböző formájú szivárványának ragyogó színeiben mutatkozik meg. A Mennyben nincs féltékenykedés. Mind örömmel látja a másik szellemi emelkedettségét és dicsőségét, és önzés minden motivációja nélkül, az egyik mindig próbálja tényleg a másikat szolgálni. A Menny számtalan ajándéka és áldása mind közös rendelkezésre

áll. Senkinek sem jut eszébe hogy önzésből megtartsion valamit magának, és mindenből bőven jut mindenkinek.

Az Isten, Aki szeretet, a Jézus személyében látható a trónon ülve a legmagasabb Mennyben. Őtőle, Aki az "Igazságosság Napja", és a "Világ Világossága", gyógyító és életadó sugarak és fény és szeretethullámok láthatók kiáradni az Ő univerzuma legtávolabbi részéig, és elárasztanak minden szentet és angyalt, akik életadó és serkentő erőt visznek mindennek amit megérintenek.

A Mennyben nincs sem kelet, sem nyugat, sem észak, sem dél, hanem minden egyes léleknek és angyalnak Krisztus trónja jelenik meg mint a mindenség közepe.

Van még ott mindenféle édes és finom virág és gyümölcs, és sokféle szellemi étel. Evésük közben gyönyörű íz és öröm jár át, miután pedig el lettek fogyasztva, egy különleges illat árad ki a test pórusaiból, ami beparfümözi a levegőt körös körül.

Röviden, a Menny minden lakójának akarata és vágyai Istenben be vannak teljesülve, mert Isten akarata tökéletesült minden életben, úgyhogy minden körülmények között, és a Menny minden fokozatán, változatlanul egy csodás örömben részesül mindenki. Tehát az igaz végzete örök öröm és áldottság.

7. FEJEZET

A TEREMTÉS CÉLJA ÉS SZÁNDÉKA

Néhány hónapja egyedül voltam a szobámban, az ágyban feküdtem nagy gyötrelmekben a szememben lévő fekély miatt. A fájdalom olyan nagy volt, hogy semmit sem tudtam csinálni, úgyhogy könyörgésekkel és közbenjáró imákkal töltöttem az időt. Egyik nap, csak néhány perce kezdtem el imádkozni, amikor megnyílt nekem a szellemvilág, és angyalokkal körülvéve találtam magam. Azonnal elfeledkeztem minden fájdalomról, és minden figyelmemet órájuk összpontosítottam. Megemlítek néhány témát amiről beszélgettünk.

NEVEK A MENNYBEN

Megkérdeztem őket, "Elmondanátok milyen név által vagytok ismertek?"

Az egyik angyal válaszolt, "Mindegyikünknek adatott egy név, amit senki sem ismer csak az Úr, és az aki megkapta. (Jel.2:17). Mindegyikünk aki itt van, különböző földeken, különböző korokban szolgálta az Urat, és nincs szükség rá hogy bárki megtudja mik a neveink. Arra sincs szükség hogy megmondjuk az előző földi neveinket. Lehet hogy érdekes lenne megtudni, de mi haszna lenne? És azért sem akarjuk hogy az emberek megtudják a nevünket, nehogy nagyra tartsanak minket és az Úr helyett nekünk adjanak tiszteletet. Aki pedig úgy szeretett minket hogy kiemelt minket bukott állapotunkból, és behozott minket örök otthonunkba, ahol örökre Őt dicsérve énekelünk szerető közösségében-és ez az célja annak amiért minket teremtett."

ISTENT LÁTNI

Megint megkérdeztem, "Azok az angyalok és szentek akik a Menny legmagasabb szférájában laknak, mindig látják Isten arcát? És ha pedig látják Őt, milyen formában vagy állapotban jelenik meg?"

A szentek egyike mondta, "Ahogy a tenger tele van vízzel, úgy van tele az egész univerzum Istennel, és a Menny minden lakója érzi a jelenlétét maga körül minden oldalról. Amikor valaki víz alá merül, alul-felül, körös-körül semmi más nincs csak víz, ugyanúgy a Mennyben az Isten jelenléte érezhető. És mint ahogy a tenger vizében számtalan élőlény lakik, úgy az Isten Végtelen Lényében léteznek az Ő teremtményei. Mivel Ő Végtelen, az Ő gyermekei, akik végesek, csak Krisztus formájában láthatják Őt. Ahogy azt az Úr maga is megmondta, "Aki engem lát, látja az Atyát" (Jn 14:9).). A szellemeknek ebben a világában mindenkinek a szellemi fokozata szabja meg hogy mennyire képes ismerni és érezni Istent. A Krisztus is egyéneként fedi fel az Isten dicső formáját mindenkinek, az egyén szellemi megvilágosodottsága és befogadó képessége szerint. Ha Krisztus ugyanabban a dicsfényben jelenne meg a szellemvilág besötétült alsóbb szféráiban élőknek mint ahogy a magasabb síkokon élőknek jelenik meg, akkor azok nem lennének képesek azt elviselni. Úgyhogy a fejlettség állapota szerint és az egyéni lelkek befogadó képessége szerint tompítja le kinyilatkoztatásának dicsőségét."

Aztán egy másik szent hozzáadta, "Isten jelenléte tényleg érezhető és élvezhető, de szavakban nem lehet kifejezni. Ahogy az édesség édes íze is ízleléssel élvezhető, nem pedig élethű és részletes megfogalmazás által, ugyanúgy éli át mindenki Isten jelenlétét a mennyben, és mindenki tudja a szellemvilágban hogy ez a megtapasztalása valóságos, és nincs szüksége arra hogy bárki verbális leírás hozzájárulásával kisegítse."

TÁVOLSÁG A MENNYBEN

Megkérdeztem hogy milyen messze vannak egymástól a létezés különböző mennyei szférái? És hogy ha nem maradhat senki a másik szférában, attól még meg lehet-e látogatni azokat?"

Akkor az egyik szent azt válaszolta, "Minden egyes lélek lakhelye azon a síkon van kijelölve, ahova szellemi fejlettsége beilleszti őt, de rövid időszakokra elmehet meglátogatni más szférákat. Amikor a magasabb szférákban lakók lemennek az alsókba, egy fajta szellemi takaró adatik nekik, hogy a megjelenésük dicsősége ne legyen nyugtalanító hatással az alsóbb sötét szférák lakóira. Ugyanúgy, amikor valaki egy alsóbb szférából elmegy egy magasabba, ő is kap egy fajta szellemi takarót, hogy el tudja viselni annak a helynek a fényét és dicsőségét."

A Mennyben senki sem érez távolságot, mert amint valaki hangot ad annak a kívánságának hogy ott szeretne valahol lenni, azonnal ott is találja magát. Távolságok csak a fizikai világban érezhetők.

Ha valaki látni szeretne egy másik szférában élő szentet, akkor vagy ő lesz egy szempillantás alatt odaszállítva, vagy a távoli szent érkezik az ő jelenlétébe azonnal.

AZ ELSZÁRADT FÜGEFA

Ezzel a kérdéssel fordultam hozzájuk, "Minden valami célból lett teremtvé. De néha úgy tűnik hogy ez a cél nem teljesül be. Például a fügefa dolga az hogy gyümölcsöt hozzon, de amikor az Úr gyümölcstelennek találta, kiszárította. Felvilágosítanátok engem, hogy az a fa betöltötte a célját vagy nem?"

Az egyik szent azt válaszolta, "Kétségkívül beteljesült a célja, és mégjobban beteljesült. Az Élet Ura minden teremtménynek egy bizonyos speciális célból ad életet, de ha az a cél nem teljesül be, akkor neki hatalmában áll hogy visszavegye azt az életet és egy magasabb célt töltsön be általa. Istennek sok ezer szolgája áldozta fel életét mások tanítására és felemelésére. Az által hogy elveszítették életüket másokért, segítettek nekik és így Istennek egy magasrendűbb célját töltötték be. És ha törvényes, sőt a legnemesebb szolgálat az embernek, aki a fügefánál és minden teremtettnél magasabb, a másikért odaadni az életét, akkor hogy lenne igazságtalan hogy egy egyszerű fügefa az életét adja egy hibázó nemzet tanítására és figyelmeztetésére? Úgyhogy Krisztus ezt a nagy leckét ezen a fügefán át tanította a zsidóknak és az egész világnak, hogy azok akiknek az életük gyümölcstelen, és azok akik nem töltik be azt a célt amire teremtvé lettek, mind ki lesznek szárítva és el lesznek pusztítva."

Történelmi tények egyértelműen bebizonyítják, hogy annak a napnak az öntelt és szűk látókörű zsidó nemzeti kultúrája meddősége miatt ugyanúgy kiszáradt mint az a fügefa. És ugyanúgy mások gyümölcstelen élete is, tűnhet bár külsőre gyümölcstelinek, csak mások megtévesztését okozzák, de meg lesznek átkozva és el lesznek pusztítva. Ha pedig bárki azt az

ellenvetést hozná fel, hogy amikor az Úr megátkozta azt a fügefát, nem is volt gyümölcsstermő szezon, és nem kellett volna fügét keresni rajta, akkor emlékezzen arra, hogy jótevésnek nincs megadott szezonja, mert minden szezon és idő ugyanúgy ki van jelölve jó munkákra, és ő maga is gyümölcsözővé kéne hogy tegye az életét és azáltal kéne betöltenie azt a célt amire teremtve lett.

KORLÁTLAN-E AZ EMBER?

Aztán azt is megkérdeztem, “Nem lett volna jobb, ha Isten az embert és az egész teremtést tökéletesre csinálta volna, mert akkor az ember se nem követett volna el bűnt, se nem lenne annyi bánat és szenvedés a világban. De most hogy a teremtés alá van vetve a hasztalanságnak, mindenféle szenvedésnek vagyunk kitéve.”

Az egyik angyal, aki a Menny lemagasabb fokozatairól jött, és magas pozícióban volt, válaszolt nekem, “Isten nem gépszerű lénynek teremtette az embert, hogy automatikusan működjön. Se nem állította be a végzetét, mint a csillagok és bolygók esetében, amelyek nem mozdulhatnak ki elrendelt pályájukról, hanem az embert a saját képére és hasonlatosságára teremtette, korlátok nélkülivé, értelem és elhatározás birtokosává, akinek hatalma van rá hogy függetlenül cselekedjen, mert felette van minden más teremtett dolognak. Ha az ember nem lett volna korlátok nélküli lénynek teremtve, nem tudná élvezni Isten jelenlétét, sem a Menny örömeit, mert csak egy gép lenne, ami felismerés és érzelmek nélkül működik, vagy mint a csillagok, amelyek tudatlanul lendülnek át a végtelen űrön. Hanem az ember, mint korlátok nélküli lény, az ő természetének alkotmányán keresztül szemben áll az ilyen lelketlen tökéletességgel -- és az ilyen tökéletesség pedig igazából tökéletlenség lenne --mert az olyan ember csak szolgálja lenne, akinek a tökéletessége okozná a tetteit, amelynek megcselekvésében nem lenne öröme, mert nem volt választása. Az ő számára semmi különbség sem lenne az Isten és egy kő között.”

Az ember, és vele együtt az egész teremtés alá lett vetve hasztalanságnak, de nem örökre. Engedetlensége által az ember bevitte magát és az összes más teremtményt is ennek a hasztalansági állapotnak minden betegségébe és szenvedésébe. Viszont csak ennek a szellemi harcnak az állapotában fejlődhetnek ki az ember szellemi erői, és csak ebben a szellemi harcban tanulja meg azokat a leckéket amik tökéletességéhez szükségesek. Így, amikor az ember végre eléri a mennyi tökéletesség állapotát, hálát fog adni Istennek e-világ szenvedése miatt és küzdelmeiért, mert akkor már teljesen érteni fogja, hogy minden dolog a javát szolgálja azoknak akik az Istent szeretik. (Rom viii. 28)

ISTEN SZERETETÉNEK KINYILATKOZTATÁSA

Aztán egy másik szent azt mondta, “A Menny minden lakója tudja hogy az Isten Szeretet, de az el lett rejtve az egész örökkévalóságtól, hogy az Ő szeretete olyan csodálatos, hogy Ő emberré válna hogy bűnösöket mentsen, és hogy megtisztításukért kereszthalált halna. Úgy szenvedett Ő hogy megmenthesse az embert, és az egész teremtést ami alá van a hasztalanságnak vetve. Így az Isten, emberré válásában, megmutatta szívét gyermekeinek. De ha bármi más eszköz lett volna használva, akkor végtelen szeretete örökre rejtett maradt volna.

Most az egész teremtés sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését, azt amikor helyre lesznek állítva és meg lesznek dicsőítve. De jelenleg, ők is és mind a teremtés is nyögve és vajúdva marad, amíg ez az új teremtés végbe nem megy. És azok is akik újjá születtek nyögnek magukban, a test megváltására várva. Közeleg az idő, amikor az egész teremtés, mindenben engedelmeskedvén Istennek, fel lesz szabadítva a romlásból és ebből a hasztalanságból örökre. Akkor fog majd örökre boldog maradni Istenben, és akkor tölti majd be magában azt a célt amire teremtve lett. Akkor lesz az Isten minden mindenben.” (Rom. viii 18-23)

Az angyalok is beszélgettek velem sokminden másról is, de lehetetlen lerögzíteni, nemcsak azért mert nincs a világban olyan nyelvezet vagy hasonlat ami által kifejezhetném azoknak a nagyon mély szellemi igazságoknak a jelentését, hanem azért is, mert az volt a kívánságuk, hogy meg se próbáljam, mert szellemi megtapasztalás nélkül senki sem értheti meg ezeket, így fennáll a veszélye annak, hogy ahelyett hogy segítségül szolgálnának, sokaknak félreértést és hibázást okoznának.

Ezért csak egy kevés nagyon egyszerű beszélgetési témát írtam le, annak reményében, hogy sokan kapnak belőlük útmutatást és figyelmeztetést, tanítást és vigasztalást.

Szintén, nincs túl távol az az idő, amikor olvasóim is átkerülnek a szellemvilágba, és a saját szemeikkel látják majd ezeket a dolgokat.

De mielőtt örökre elhagyjuk ezt a világot, hogy örök otthonunkba menjünk, Isten kegyelmének támogatásával, és az imádkozás szellemében, hűségesen el kell végeznünk kijelölt munkánkat. Úgy fogjuk betölteni életünk célját, és úgy lépünk majd be minden visszasírás és bánás nélkül a mi Mennyei Atyánk birodalmának örök örömébe.

Vége

(Mennyei Atyám, szeretném betölteni a Te általad adott életem célját. Kérlek mutasd meg nekem mi az amivel be kell töltenem azt.

És kérlek számíts be engem is a Te kereszthalálod általi megtisztításba, amint a Jézus bűntelen vére által kiváltottál engem a sötétség hatalmából.

Ki akarok válni a sötétség hatalmából és örökre a világosságban akarok élni.

Amint Jézusban nyilatkoztattad ki magad, befogadom Jézust a szívembe.

Kérlek segíts megbánnom minden vétkeket amit a sötétségben elkövettem és amivel másokban kárt tettem.

Kérlek vezess engem be a Te valóságodba Szent Szellemed által, hogy saját magam is megtapasztalhattalak.

Hallani szeretném a te hangodat és érteni szeretném a te beszéded.)

